

IVONA KNECHTOVÁ

KAPITÁŇKA MIA

a tajemství Fladi pašloky

KAPITÁŇKA MIA

a tajemství Hladí paštoky

IVONA
KNECH
TROVÁ

IVONA KNECHTOVÁ

KAPITÁŇKA MIA
a tajemství Fladí pašokry

EUROMEDIA GROUP

Text a ilustrace © Ivona Knechtlová, 2026
ISBN 978-80-284-1516-7

Tatínkovi

KAPITÁNK A PIRÁTŮ

Další teplý letní den se chýlil ke konci. Zátoka, kde kotvil hausbót, se zalila jemným oranžovým světlem, jak se slunce pomalu sklánělo k obzoru. Všude vládlo ticho a klid. Bylo skoro bezvětří.

Mia seděla na palubě v proutěném křesílku, pila čaj a dívala se na vodu. Nemo ležel na zemi u jejích nohou a pospával. V dálce zahlédla plout dvě krásné dřevěné plachetnice. Jely na motor se skasanými plachtami. Na nebi jí nad hlavou kroužilo několik vlaštovek.

Mia se usmívala. Právě v téhle klidné tiché chvíli si uvědomila, jak moc to tady má ráda. Přehradu, jejich zátoku, lesy, nedalekou Lhotu a hlavně dědův hausbót. Všechno si tu během krátké doby tolik oblíbila. Stromy sklánějící se nad hladinou, šepot větru, zpěv ptáků, ranní mlhy, jasné teplé dny i překrásné západy slunce. Milovala i šplouchavé zvuky vln a pohupování hausbótu na vodě. Nic z toho ve městě, kde bydlela, nebylo. Tedy západy slunce, teplé letní dny

i zpěv ptáků samozřejmě ano, ale bylo to tam úplně jiné. A určitě ne tak krásné jako zde u vody.

Tady každý den zažívala něco nového. Vídala volavky, kormorány, racky, a jednou dokonce zahlédla ve vodě plavat hada. Ukázalo se nakonec, že je to jen neškodná užovka obojková, ale i tak to pro ni byl ohromný zážitek. Letošní léto bylo zatím rozhodně nejzábavnější ze všech, které kdy Mia zažila. Tenhle rok totiž poprvé trávila prázdniny u dědy na hausbótu. Děda býval námořníkem, ale dávno už byl v důchodu. Hausbót si koupil tuhle zimu. S Miiným tatínkem ho pak celé jaro pečlivě opravovali, aby na něm mohl děda přes léto bydlet. A teď byl hausbót jako nový. Když sem Mia před dvěma týdny přijela trávit část prázdnin, nikoho kromě dědy a Nema, dědova psa, tu neznala. A teď už tu má tolik přátel!

Nejprve objevovali přehradu jen s dědou a Nmem, ale docela brzy se skamarádila se Šimonem, který sem přijel pár dní po ní, aby strávil prázdniny u své babičky Amálie. Ta měla domek s překrásnou zahradou na břehu kousek za lesem. Jednoho dne Mia se Šimonem našli po vodě plout vzkaz v láhvi a podle tajemných indicí pak hledali poklad. V průběhu téhle dobrodružné cesty se střetli s piráty – kluky Alešem

a Lukášem, bratřenci, kteří měli chatu na protějším břehu a kteří jim chtěli poklad uloupit. Nakonec se ale Mie se Šimonem podařilo oba přelstít. Ti jim pak k Miinu i Šimonovu velkému překvapení nabídli, že budou jejich přáteli. Miu prohlásili svou kapitánkou, a tak teď ona, Mia, velí skupině pirátů.

Šimon Mia Nemo Lukáš Alš

Brzy se ukázalo, že i Aleš a Lukáš jsou skvělí kluci. Mia byla překvapená, jak moc si všichni rozumějí. Během pár dní se z nich všech stala skvělá parta. Pořádali výpravy na paddleboardech, a dokonce i Šimon si kluky oblíbil. Brzy poznal, že od nich bylo všechno to nepřátelství jen taková póza, ve skutečnosti byli bezvadní. Ze Šimona už si legraci nedělali, a když mu někdy řekli „Einstein“, byla to teď vždy jen upřímná pochvala, že se mu něco extra povedlo. Šimon byl totiž opravdu moc chytrý, ve všem se vyznal a to se na jejich objevných cestách výborně hodilo. Aleš a Lukáš zase byli praktičtí a moc šikovní. Uměli pracovat se dřevem, vyznali se v motorech a všemožných technických věcech.

Každé ráno teď všichni přicházeli na hausbót, aby se společně přichystali na další výpravu, a večer se tu scházeli k večeři, takže u dědy bylo stále plno. Děda někdy z legrace říkal, ať se trochu uklidní, jinak se mu celý hausbót potopí. Ale Mia věděla, že je za ten ruch moc rád. Usmíval se pod vousy, seděl ve svém křesítku, upíjel bílou kávu ze svého oblíbeného hrnku a často se i účastnil jejich pirátské rady. Ale nejvíc nadšený byl asi Nemo, protože se u nich neustále něco dělo. Běhal kolem dětí a vesele mrskal ocasem.

Kromě kluků už Mia znala i řadu místních lidí. Samozřejmě Amálii, Šimonovu babičku, která moc ráda malovala obrazy květin ve své zahradě. Ale také třeba Marušku s Tondou, kteří vedli obchod na návsi ve Lhotě. Často tam s kluky zašli pro svačinu, když se chystali na nějaké větší dobrodružství. Mia měla nejraději borůvkový koláč s tvarohem a drobenkou a křupavé rohlíky. Tonda jim také až na hausbót pravidelně vozil svou lod'kou objednané nákupy.

Tady u přehrady byl prostě úplně jiný svět a Mie se tu moc líbilo. Ale pak se zarazila. Vlastně si ani nedokázala představit, že se po prázdninách bude muset vrátit do školy a ke svému životu ve městě. Už nebude spát na lodi, neuvidí každý den dědu, Nema a kluky. Při tom pomyšlení se jí úplně zkrabatilo čelo.

V tu chvíli vyšel děda z kajuty a posadil se do křesílka vedle ní. „Copak že jsi dnes taková zamyšlená?“

„Víš, dědo, mám to tu tak ráda... Vůbec si nedovedu představit, že prázdniny skončí a já budu muset odjet domů,“ řekla Mia smutně.

„Moc dobře ti rozumím,“ přikývl děda a rozhlédl se kolem sebe. „Na vodě je krásně, ale teď na to nemysli a užívej si tady každý den. A pamatuj, že štěstí není jen o velkých dobrodružstvích. Často je ukryté v obyčejných chvílích, jako je tahle. A když se budeš dobře dívat, najdeš tu krásu všude. Dokonce i ve městě. Stačí se jen na chvíli zastavit a být pozorný,“ dodal a poplácal Miu chlácholivě po ruce.

Mia se na něj usmála. Ano, děda měl pravdu. I doma byla spousta báječných věcí. Taky její rodiče a kamarádi. Nebude se tím už trápit. Nebude myslet na to, že prázdniny jednou skončí, a užije si každý den. Teď je tady a je tu nádherně.

PRAŽDŇNÁ MAPA

Po velké cestě za pokladem však piráti neměli žádný bojový úkol. Chodili se koupat na pláž, jezdili na paddleboardech a pořádali pirátské porady, ale Mia cítila, že klukům, a dokonce i jí, chybí nějaké další dobrodružství, nějaký konkrétní cíl. Dlouho si s tím lámala hlavu.

Nemohla chtít další hru po dědovi, protože to byl právě on, kdo celou cestu za pokladem nachystal. Ne, ne. To ona, Mia, teď musí něco vymyslet. Vždyť je přece jejich kapitánka. Navíc to nejbáječnější na dědově hře bylo právě to, že je zpočátku vůbec nenapadlo, že to celé připravil on. Se Šimonem dlouho věřili, že pátrají po opravdovém pokladu. Další podobná hra už by takhle tajemná nebyla.

A právě toho večera, kdy si povídala na palubě s dědou, ji konečně něco napadlo. Zaběhla dolů do kajuty a z krabice uložené v zásuvce pod postelí vytáhla všechny lístky, které jim děda připravil při cestě za pokladem. Byla mezi nimi i ručně kreslená mapa

k pokladu. Tu si teď Mia rozložila na stole a pečlivě ji uhladila. Chvilí se do ní dívala a přemýšlela. Byla tak krásná. Ano, to je ono! Udělají si svou vlastní mapu, ale větší, a vyznačí do ní všechny zátoky, přístaviště, pláže a mělčiny. A stejně jako pojmenovali *Hadí zátoku*, dají nové pirátské jméno i všem těm zajímavým místům. A navrch každé takto objevené a zmapované území označí pirátskou vlaječkou. A vedle směrové růžice na mapu nakreslí pirátský znak – lebku se zkříženými hnáty. Bude to opravdová pirátská mapa a je čeká velká objevná výprava a dobývání nových krajín. Mia se zaradovala. Má plán.

Vyšla na palubu, přeběhla po můstku na břeh a vydala se na louku, kde byl lepší signál. Odtud posla-la ostatním zprávu: *Zítř ráno se jako každý den koná pirátská porada, tentokrát má ale extra vysokou důležitost!*

Vymyslela jsem něco báječného, co podnikneme, tak ne že zaspíte! Uvidíme se zítra na VPP, zdraví kap. M.

Když jí obratem pípla odpověď od Aleše: *Jasně, kapitánko!* ☺, Mia se usmála. Byla si jistá, že se její pirátská objevitelská cesta bude klukům líbit.

A také že ano, byli z jejího plánu naprosto nadšení. Bylo krásné slunečné ráno, a tak se všichni usadili v křesílkách na palubě. Mia přizvala na poradu také dědu. I jemu se nápad s mapou moc líbil. Usmál se, uhladil si knír a zašel do kajuty, kde měl stále schovaný ten krásný krémový papír, na který psal své vzkazy. Přinesl jim i rozkládací mapu přehrady a hnědý inkoust. Všechno si rozložili na stole.

Děda coby starý zkušený námořník jim poradil, že nejlepší bude nejdřív si na papír jemně přenést tvar přehrady. Je prý praktičtější všechno zanášet nejprve tužkou, a až ta území prozkoumají a názvy budou finální, teprve pak je obtáhnout inkoustem. Všichni souhlasili a hned se pustili do práce. Mia se Šimonem na krémový papír pečlivě překreslovali mapu a Aleš s Lukášem zatím malovali a vystříhovali malé pirátské vlaječky, které připevňovali na tenké rovné klacíky.

Pak se zničehonic trochu zdráhavě ozval Lukáš: „Co vlastně znamená to VPP, jak jsi včera psala?“

Mia se zasmála. „Přece *velká pirátská porada*,“ vysvětlila.

Lukáš se trochu zahanbeně klepl do čela: „No jistě, u všech pirátů! Že mě to hned nenapadlo,“ a pak rychle pokračoval v práci.

PRVNÍ OBJEVNÁ VÝPRAVA

Když měli všechno hotové, uložili si mapu v kajutě, protože Mia rozhodla, že za pár minut vyplují na první objevnou cestu. Do batůžku si připravili jídlo na celý den, mobily uložili do nepromokavých obalů a dědu ujistili, že poplují opatrně a podél břehu a že mu budou pravidelně hlásit svou polohu. Šimon měl totiž v mobilu mapu s GPS. Ke každému objevenému místu tak mohou připsat i souřadnice.

Pak nasedli na paddleboardy a zamířili proti proudu k nejzazšímu cípu přehrady. Několik nově vyrobených pirátských vlaječek vykukovalo Alešovi z batohu. Mia si s sebou vzala i zbrusu nový sešit, kam zapisovala nové názvy zátok a mělčin. Přikreslovala také malé značky – kotvičky, rákosí nebo kameny a skály, které

vyčnivaly z vody, ale i ptáky, které zahlédli cestou. Šimon vždy pečlivě hlásil souřadnice.

Cestou míjeli staré vrby s větvemi dotýkajícími se vody. Volně visely dolů.

„U *smutné vrby*?“ nadhodila svůj nápad na nový název Mia.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kapitánka Mia a tajemství Hadí zátoky***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.